

- 1 -

Milyen csúnya idő van – gondolta, miközben fázósan megborzongott. A piacon megállt egy virágokat áruló kofa előtt.

Mennyi ez a csokor? – kérdezte, rámutatva egy krizantémokból álló kis csokorra.

200-ért odaadom - felelte az asszony.

Jó! Elviszem – és előkotorta kopottas pénztárcáját.

A virágot kezében szorongatva ment tovább, fázott kicsit. Ment és érezte, amint minden lépésnél fájnak a lábai, és a háta, na meg a többi porcikája is. Nehezebbre esett minden méter.

Amikor megérkezett letette a táskáját a padra, és mellé a csokrot is. Picit leült melléjük.

Megjöttem – mondta. – Siettem, ahogy tudtam, de tudod nem olyan már, mint régen...- és megnyomogatta a lábait.

Hoztam virágot. - felállt, beletette a vázába a kis csokrot.

Fájnak a csontjaim, nehéz a járás – sóhajtott. - Hogy mi történt nálam? Semmi, vagyis próbáltam az időpontot elintézni a rendelőbe, de nem sikerült felhívni őket. Lehet, hogy valamit nem jól csináltam, ezt mindig elintézted, most nehéz nekem. Meg különben is, mit tudnának csinálni öregedés ellen? Semmit! Csak ne fájna! Még az ágyról is nehezen lépek le. A múltkor is a macska a lábam elé keveredett, és megbotlottam benne, azt hittem ott halok meg. Hm! Bár megtörtént volna! – suttozta.

Odalépett a fejéhez, és lesöpört róla egy-két száraz őszi falevelet. Olyan mozdulattal, mint régen, amikor a fekete kabátról szedte le az őszi hajszalakat. Amikor a Lali ment ügyet intézni, és felvette azt a fekete kabátját, amit ő annyira nem szeretett, hiszen minden beletapadt. Most meg a falevelek.

Emlékszel, amikor megvetted a kabátot? Mennyire haragudtam! Hányszor le kellett kefélnem, hogy egyáltalán fel tudj venni? Emlékszel? – keze megállt egy pillanatra, aztán megsimogatta a fejét.

Ejnye, Lali, hogy magamra hagytál!- reszkető kezével megigazította a sálát, és a fekete sapkáját még jobban lehúzta.

Visszaült a kis fapadra. Egyre nehezebben jövök ki Hozzád. Félek, hogy egyszer majd nem tudok. Akkor ki gondoskodik majd rólad? A gyerekek? – sóhajtott. – Nem tudnak hazajönni csak év végén. Nehéz nekik is – nézett maga elé. – Felhívtak, persze hogy felhívtak. Gyorsan beszéltünk két mondatot, de siettek. Mindig rohannak! Tudom én Lalikám, tudom én! Nekik sem könnyű!

Szeme kicsit könnyes lett. Nehezen felállt és a csokrot megigazította, mintha nem lett volna mindegy, hogy melyik fehér krizantém áll vele szembe. Mint aki jól végezte dolgát visszaült. Kicsit hideg ez a pad Lali. Nem tesz jót az ízületeknek. Képzeld a Mari, tudod a harmadik szomszéd, válik. Nem csodálom! Ismerted a Bélát milyen iszákos volt! Csoda, hogy a Mari idáig bírta.

Felnézett. Egy másik ösvényen egy idősebb hölgy sietett, aztán megállt egy friss sírt mellett. Na, szegény! – mondta. – Egyedül maradt ő is.

Lalikám, Lalikám! Hát, hogy tehetél ilyen velem? Tudod, hogy nélküled mennyire tehetetlen vagyok! – nézett szemrehányóan a sírra. - Legalább mennék már utánad! A Klári a múltkor hozott a süteményéből, amit annyira szeretted. Megettem mind a kettőt. Mind a kettőt! Rendes ez a Klári, mindig hoz. Mondta, hogy hoztam a süteményből Marikám, ezt a Lali is nagyon szerette! Ezt mondta Lalikám... ezt mondta! Aztán még kicsit leült a konyhába, és

beszélgettünk. Jó volt, mert tudod, nem nagyon beszélgetek, hacsak nem veled, de amúgy senkivel. Néha a telefon a gyerekektől. Meg a piac. Tegnap is kisétáltam a piacra. Nem veszek ott semmit, talán két almát, nem futja másra. Tudod a Kati, akitől mindig vettük a zöldséget még árul, még kövérebb, mint volt.

- 2 -

Emlékszel Lalikám milyen nagydarab volt a Kati?- motyogott, és felnézett a sírkőre. Mennyi év, mennyi emlék. Nem volt könnyű az élet, de soha nem panaszkodott. Lali sem. Csinálták, amit kell, és hagyták maguk mögött az éveket. Aztán a Lali egyszer csak mindent maga mögött hagyott.

Spórolok, mert a gáz drága. Kicsit fűtök reggel, aztán meg délután. Kevés ez a nyugdíj. Spórolok, jönnek az ünnepek is. Tudod Lalikám, az unokák! Valamit csak kell adnom nekik, milyen volna, ha nem adnék semmit? De ki tudja már, hogy mit szeretnek? Hogy milyen nagyok azt sem tudom már. Nem voltak csak tavasszal itthon. No meg a temetéseden. Nincs idejük, és pénzük sincs sok, Lalikám. De majd ha én is megyek utánad, majd akkor eladják a házat. Kicsit talán könnyebb lesz nekik. A szomszéd, aki szembe lakott az is meghalt. A múltkor! Nem is mondtam neked, nem mondtam, mert már felejték. Annyi mindent elfelejték. Keresem a szemüvegem folyton, meg az ollót.

Ült a padon, ölébe ejtett reszkető kezekkel. Szája hangtalanul mozgott, ahogy mesélt magában. Meghalt igen. Egyik reggel nem ébredt fel. Szép halál! Imádkozom is a Jóistenhez, hogy nekem is ilyen adjon. Már sokan meghaltak az utcából Lalikám. Eljön aztán az idő, mindenkinek! Látod-látod. Mindig azt mondtuk régen, hogy van még idő! És hogy elszaladt! Egyedül vagyok! Minek már ez az élet! Soha nem volt könnyű. Veled sem volt könnyű! Nehéz ember voltál, sokat hallgattam melletted, de ott voltál Lalikám, ott ültél a konyhában. Beszélted a politikát, vitáztál a szomszédoddal. Ott voltál, most pedig csend van! – Fekete retiküljéből elővette fehér tiszta zsebkendőjét, és megtörölgette vele a szemét. - Fess ember voltál Lali, nagyon az voltál. Büszke is voltam, hogy engem vettél el. De nem volt veled könnyű. Kemény ember voltál, szigorú. Mégis tudtam én, hogy soha nem hagynál cserben. Csak most tetted. Utoljára. Majd jövök hozzád, van hely melletted. Jobb lenne már, mint ez a fájdalom, meg a magány. Mindig csend van Lali, mindig az van!- a zsebkendőjét lassan összehajtogatta és visszatette retiküljébe. – Fázom, lassan indulok. Jövök én holnap is Lali, persze hogy jövök, ha addig meg nem könyörül a Jóisten rajtam! Ha segít, akkor végleg jövök. Csak ne essen, mert akkor nem tudok jönni, mert nem bírom már tartani az esernyőt. Ha nem esik, jövök. Mit is csinálnék mást? Kisétálok hozzád. Mint régen, amikor ott dolgoztál a műhelyben. Emlékszel? Minden délben vittem az ebédet neked, mindig elsétáltam oda. Te jóízűen megetted a paprikás krumplit is. Jó kis séta volt az! Aztán meg, amikor már a Palkó megszületett, akkor már együtt vittük neked. Régen volt Lali! Régen volt. Holnap is jövök, kisétálok, vagy kisántikálok. Virágot már nem hozok, csak kijövök hozzád. Látod ott azt az asszony Lalikám? Friss a sír, egyedül maradt – nézte a nőt, aki igazgatta a friss síron a koszorúkat. – Nem lehet ezt megszokni. Látod, milyen figyelmesen csinálja? Szerette a férjét, biztos szerette. Lehet azt látni. Nézd meg, ahogy kisimogatja a szalagokat. Én is így csináltam, minden egyes szalaggal, és elolvastam mindegyiket. „Fájdalmasan búcsúzik” ... mind ugyanaz volt. Elsimogatja, mint egy sálat, mint amikor felveszi a kabátot a férje, és megigazgatja a sálat. Ahogy megigazgítottam neked, amikor

felvette azt az utálatos fekete kabátot. Meg a gyapjúsálad. Szép ember voltál benne. Talán nem is mondtam neked. Nehéz ember voltál Lali, de büszke voltam rád! Indulok, de nagyon nehéz lábra állni! – sóhajtott. – Jövök holnap, jövök.

Odalépett a fejfához, és rátette öreg ráncos kezét. Megsimogatta, mint a férfi fejét, amikor az ült a konyhában a széken. Akkor is mindig odament és megsimogatta a haját. Most a fejfáját.

- Jövök- súgta.

Elindult az úton hazafelé. Hajlott háttal, sántikálva és nehézkesen.

Ráncos öreg néni ment az úton. Tele gondolatokkal és múlttal. Holnap újból lesz egy nap, és jön majd megint.

Minden egyes nap, amíg a Jóisten nem könyörül meg rajta!